

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **I. L.**, státní příslušník Ukrajiny, bytem B. P., N., zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA15-R2-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou Krajskému soudu v Praze dne 4. 5. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná, řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinkské nařízení“), je Polská republika.

Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a je nepřezkoumatelné, neboť v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), postrádá náležité odůvodnění. Tvrdí, že výrok napadeného rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu,

neboť je neurčitý, jestliže není žalobce mimo své jméno, příjmení a datum narození identifikován i adresou svého trvalého pobytu, jak požaduje § 18 odst. 2 správního řádu. Výrok také neobsahuje relevantní právní ustanovení, na jejichž základě žalovaný rozhodl, zejména chybí ustanovení kompetenční, z nichž by bylo možno zjistit, zda ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán.

Žalobce dále namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný sice žalobce s podklady rozhodnutí seznámil (jak mu to ostatně uložil i zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 46 Az 17/2016 – 21), avšak na jeho vyjádření ke shromážděným podkladům nijak nereagoval, čímž porušil jeho právo na spravedlivý proces.

Za další pochybení žalobce považuje zastavení řízení jako nepřipustné, neboť tím se žalovaný zbavil povinnosti meritorně rozhodnout o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pak byl tímto postupem zbaven možnosti se proti meritornímu rozhodnutí soudně bránit a možnosti vyčkat na rozhodnutí soudu bez nutnosti žádat o odkladný účinek. Tím žalovaný porušil § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

Žalobce dále uvádí, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda je možné žalobce do Polské republiky přemístit. Povinnost zkoumat, zda země, kam má být žadatel přemístěn k vyřízení azylové žádosti, nevykazuje systémové nedostatky azylového řízení, vyplývá z bodu 19 preambule dublinského nařízení a z konstantní judikatury správních soudů. Žalobce konstatuje, že v případě zjištěných systémových nedostatků nesmí členský stát žadatele přemístit, nýbrž má povinnost jeho žádost v souladu s čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení vyřídit sám. Polskou republiku žalobce nepovažuje za bezpečnou zemi a žalovaný se s touto otázkou dostatečně nevypořádal. Dále žalobce uvádí, že v době podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany již platné vízum vydané Polskou republikou neměl.

Žalobce též tvrdí, že mu nemůže být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný měl před zastavením řízení posoudit situaci žalobce ve světle zásady non-refoulement, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a relevantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvádí, že žalovaný v podstatě beze změn opakuje žalobní argumentaci uplatněnou již v řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 46 Az 17/2016, ačkoliv ji soud již jednou vypořádal. To platí pro námitku neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí i pro námitku, že žalovaný nepřezkoumal existenci systémových nedostatků azylového řízení v Polské republice. Žalovaný proto zcela odkazuje na rozsudek z uvedeného řízení. Žalovaný dále uvádí, že v reakci na výtku soudu žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, a to dne 27. 3. 2017. K předloženým dokladům se žalobce nevyjádřil a sám žádné nedoplnil; pouze uvedl, že v České republice žije jeho sestra a přítelkyně, což žalovaný zohlednil a reagoval na tyto informace v odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 5 – 6. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 15. 9. 2016 v Příjímacím středisku Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 20. 9. 2016 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž uvedl, že dne 21. 3. 2016 přicestoval na polské vízum (platné do 8. 8. 2016) přes Slovensko do Polska, kde pobýval necelý půlrok a dne 15. 9. 2016 přicestoval do České republiky. Týž den žalobce také absolvoval pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož byl poučen o dublinském nařízení a o tom, že bylo v jeho případě zahájeno dublinské řízení o předání do Polska. K tomu žalobce

uvedl, že v Polsku nikoho nemá. Na Ukrajinu se vrátit nemůže, neboť mu opakovaně přišel povolávací rozkaz, on však v armádě sloužit nechce. Součástí spisu je dále nedatovaná žádost žalovaného o přijetí žalobce zasláná polským orgánům, které dne 30. 9. 2016 uznaly, že Polsko je státem příslušným k vyřízení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, a souhlasily s jeho předáním. Dále je součástí spisu dokument Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20. 9. 2016. První rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 10. 2016, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-ZA15-2015, a žalobce s ním byl seznámen dne 8. 11. 2016. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou a následně je zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 46 Az 17/2016 – 21, zrušil. Žalovaný poté pokračoval v řízení a 10. 3. 2017 datoval a zástupci i žalobci doručil vyrozumění o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, které se konalo 27. 3. 2017. Žalobci byla stanovena čtrnáctidenní lhůta pro doplnění podkladů, což však neučinil. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 4. 2017 a žalobce s ním byl seznámen dne 26. 4. 2017.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, protože účastníci řízení vyslovili s tímto postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého dublinského nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího dublinského nařízení pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Podle ustanovení § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.

Podle ustanovení § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

Žalobce primárně namítal porušení ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Identifikaci účastníka řízení v napadeném rozhodnutí považuje za nekonkrétní, rovněž ve výroku rozhodnutí absentuje uvedení kompetenčních ustanovení. Tato námitka není důvodná.

V napadeném rozhodnutí je žalobce identifikován jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností, místo trvalého bydliště chybí. Ačkoliv se jedná o vadu rozhodnutí, není to nezákonnost, jež by musela nutně vést ke zrušení rozhodnutí. Smyslem výše citovaných ustanovení je zajistit přesnou identifikaci účastníka tak, aby nedošlo k jeho záměně. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. V uvedené věci tomu tak však nebylo, koneckonců nic takového netvrdil ani žalobce. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevystala jakákoliv pochybnost o tom, že je žalobce jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48).

Stejně tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí případné opominutí kompetenčních ustanovení ve výroku rozhodnutí. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, či ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48). Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stejně jako ve výše uvedeném případě žalobce ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Relevantní ustanovení zákona o azylu a dublinského nařízení, které byla ve věci aplikována, pak výrok rozhodnutí obsahuje.

Další žalobní námitkou žalobce brojí proti nedostatečnému odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a to ohledně možnosti přesunu žalobce do Polské republiky z hlediska čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Žalovaný se otázkou, zda v Polsku nepanují systémové nedostatky azylového řízení, v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž vycházel z dokumentu Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20. 9. 2016, který podrobně pojednává o řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku, obsahuje informace o kapacitách jednotlivých azylových středisek a statistiky žádostí o mezinárodní ochranu. Tato informace vychází jak

z polských oficiálních zdrojů (polský Cizinecký úřad), tak z informací důvěryhodných mezinárodních organizací (např. Amnesty International, AIDA). Soud uzavírá, že žalovaný se možnými systémovými nedostatky polského azylového systému zabýval dostatečně a jeho závěry jsou podloženy obsahem správního spisu. Také sám žalobce neuvedl ani ve správním řízení, ani v podané žalobě jedinou skutečnost, která by fungování polského azylového systému zpochybnila. Tato také není námitka důvodná.

K námitce, že žalovaný nereagoval na skutečnosti, jež žalobce uvedl při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí 27. 3. 2017, soud uvádí, že žalobce při tomto úkonu uvedl pouze to, že má v České republice sestru a také přítelkyni (státní příslušnici Ukrajiny), která zde má pracovní vízum a s níž plánuje svatbu a společnou budoucnost. S těmito skutečnostmi se žalovaný vypořádal na stranách 5 – 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce je zletilý a jeho rovněž zletilá sestra není rodinným příslušníkem ve smyslu čl. 2 písm. g) dublinského nařízení, které se vztahuje toliko na nejužší rodinu. Jde-li o žalobcovu přítelkyni, žalovaný zjistil, že taková osoba v současné době žádné pobytové povolení v České republice nemá a chce-li tedy spolu s žalobcem realizovat společný rodinný život, bude se tak muset stát v zemi původu, případně za využití institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Soud se přitom s důvody žalovaného ztotožňuje. Námitka žalobce tedy důvodná není.

Žalobce spatřoval pochybení žalovaného také v tom, že řízení zastavil, čímž mu upřel meritorní rozhodnutí ve věci. K tomu je třeba v první řadě poznamenat, že žalobce žádné právo na meritorní rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu v České republice nemá. Udělování mezinárodní ochrany je totiž s ohledem na čl. 78 Smlouvy o fungování Evropské unie harmonizovanou oblastí a pro všechny členské státy tak existuje společný evropský azylový systém sestávající z několika nařízení a směrnic. Jeho součástí je i dublinské nařízení, které ve své kapitole III obsahuje kritéria, podle nichž se určuje, který stát je příslušný k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Hlavním cílem tohoto systému, je zamezit jevu zvanému *asylum shopping*, tedy situaci, v níž si žadatel vybírá, v kterém členském státě požádá o mezinárodní ochranu, podle toho, co je pro něj subjektivně nejvýhodnější. Dublinské nařízení je unijním právním předpisem, který jsou členské povinny přímo aplikovat. Žalobce tak měl sice právo žádost o mezinárodní ochranu v České republice podat, žalovaný však neměl povinnost dovést řízení o žalobcově žádosti k meritornímu rozhodnutí, nýbrž měl v první řadě povinnost posoudit, který členský stát je k posouzení žádosti příslušný na základě kritérií dublinského nařízení. V napadeném rozhodnutí to žalovaný učinil a dospěl k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že je žalobce držitelem polského víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, je na základě čl. 12 dublinského nařízení státem příslušným k posouzení žádosti Polsko. Dospěl-li žalovaný k závěru, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je Polsko, musel pak také nezbytně dospět k závěru, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu podaná v České republice je podle § 10a písm. b) zákona o azylu nepřipustná, a nezbylo mu, než řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit. Z napadeného rozhodnutí neplyne, že o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebude meritorně rozhodnuto, nýbrž pouze to, že k dalšímu řízení v této věci je příslušná Polská republika. Tuto žalobní námitku považuje tedy soud za nedůvodnou.

Důvodná tak není ani námitka, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí neposuzoval žalobcovu situaci ve světle zásady nenavracení (*non-refoulement*), jak byla dovozena z čl. 3

Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Jestliže totiž žalovaný nerozhodoval meritorně, neměl povinnost zabývat se otázkou, zda žalobci v důsledku neudělení mezinárodní ochrany nehrozí vydání do státu, v němž by mu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. To bude otázkou až meritorního rozhodnutí o žalobcově žádosti v Polské republice, jestliže k němu dojde (řízení o udělení mezinárodní ochrany totiž může skončit i jiným způsobem, např. zpětvzetím žádosti žalobcem). Soud nadto konstatuje, že žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně a ani v soudním řízení žádné porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod netvrdil.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobce v žalobě navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Jelikož soud rozhodl meritorně již ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, o tomto návrhu samostatně již nerozhodoval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. června 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavlaína Švejdová